O dobytí Karsu.

—o—

Jsou ovšem mnozí, jenž tu praví, že pranic na tom neskleží, jak a proč Kars padl, jen když vůbec padl, a pro ty ovšem přednáška Osman-beye (majora Vlad. Andrejeviče) menší měla přitažlivost; my však právě jsme byli velice zvědavi poslechnouti očitého svědka této zajímavé a důležité episody poslední války a tím ochotněji tlumočíme tuto francouzskou přednášku svému českému čtenářstvu, že jednak v tom spatřujeme svoji povinnost, popřávše mnohdy historickým úvahám daleko menší důležitosti místa v našem listě a jinak že i myslím, mnohého bude zajímati.

Kdo osobně poznal Osman-beye, prof. di jeho spisy a seznal jeho náhledy o Turcích, Angličanech a Rusech, musí právem býti na jeho přednášku zvědavým; k tomu pak se ještě druží okolnost, že Osman-bye nevypravuje o dobytí Karsu jako o něčem, čemu náhodou byl přítomen, ani jako by psal o ní svědomitý novinářský zpravodaj, nýbrž jako účastník té velké tragedie, jako muž, který činně a to vynikajícím spůsobem v akci se účastnil. Ba Osman-bey praví, že on dobyl Kars, čemuž ovšem sluší ne tak rozuměti, že by on sám byl vylezl na valy a tam vztýčil ruský prapor, nýbrž v ten smysl, že vzdání se Karsu bylo bezprostředním účinkem jeho kroků v té věci podniknutých. A tu nelze mu skutečně upříti jakousi v té věci záslubu, slyšíme-li, jak o tom níže řeč bude, že by v opačném případě Kars asi sotva byl padl.

Než, přikročme již k vlastní přednášce.

Situace před Karsem byla následující. Obléhající Rusové měli sice s dostatek vojska, nesměli ale dlouho s dobytím pevnosti otáleti, jelikož každý den průměrně 60 mužů z každého pluku pravidelně onemocnělo, obležení Turci pak byli v síle 25.000 m., z nichž ale musíme 10 000 marodů odečísti, tak že jen 15 000 zbývalo kombattantů. Potravin byla přehojná zásoba, střeliva ale již ne tolik, poněvadž Turci, jak Osman-bey praví, nikdy nic pořádně neprovedou a kde střelivo zaopatřili, jistě na potraviny zapomenou, leč že by to učinili naopak a potraviny zaopatřivše by zapomněli na střelivo. Po odchodu Maktara paše, který vyvedl tu svrchovanou hloupost, že s nejlepším vojskem k Erzerumu ucouvl, zůstali v Karsu Hussejn-Ham-paša, co vrchní velitel a Hussejn-bey, velitel dělostřelectva, co rozhodní stoupenci odporu až do poslední patrony, až do posledního sousta. Prvnější býval adjutantem v Cařihradě svého času zavražděného ministra války Hussejn-Avni paše, jenž spolu s Midhadem pašou, anglickým konsulem drinopolským Bluntem a jinými obrátili tehdáž nerenskou svoji šílenost proti ubohému bulharskému národu, aby odklizením Bulharů odklidili i cestu Osvoboditeli "všechnu záminku" se pro ně poučit v boj se shnilým půlměsícem. Byl li Hussejn-Avni paša katem, byl Hussejn-bey jeho pomocníkem a v odměnu za tyto své pomahačské služby obdržel též velitelské místo v Karsu. Nám pak budiž potěšitelným zadostučiněním, že ukrutnosti které sice v Bulharsku svému trestu ušly, aspoň v Karsu, jak později uvidíme, potrestány byly.

Operační plán Rusů byl následující: General Loris-Melikov, který r. 1856 býval velitelem v Karsu, znal pevnost a okolí příliš dobře, aby nevěděl, že těch 10 pevnůstek na severo-západ jsou naprosto nedobytny, a proto usnešeno postoupiti toliko proti městu a pevnůstce Čim, poněvadž odtamtud bylo lze zahraditi ostatním pevnůstkám vodní prameny, čímž by pak ovšem ku vzdání se přinuceny byly. Hlavní stan ležel tedy v Tikma, na jihozápad od Karsu.

Dne 12. listopadu byl po válečném spůsobu velitel vyzván, aby pevnost vydal Rusům, jinak že atd. Turci neodpovídali ani tak ani onak, až druhého dne poslali do tábora dva parlamentáře, Hussejna-beye a Tegli-beye, se vzkazem, že nemohou turecké mu, od Rusů jim zaslaného psaní rozuměti. Máliť pravdu, jakýsi nešikovný opisovač byl turecký koncept Osmana-beye věru až k nepoznání skomilil! V táboře se jim ovšem potřebného dostalo vysvětlení, důležitější ale bylo, že se tu poznali Osman-bey a Hussejn-bey co staří důvěrní přátelé i soudruhové ze školy i z války.

Důležitější proto, že tu, jak mezi starými kamarády ovšem přirozeno, Osman-bey s Hussejnem-beyem se smlouvá, ne sice tak, aby ho přiměl ku nějaké zrádě, ale že ho dovedl nakloniti náhledu, že okrutnosti Hussejna Hamy paše jsou nejen mrzké a špatné, ale i přímo bezčestné, ba že mohou jich původcům zle se vypláciti. A Hussejn-bey i nepotom tak houževnatě se držel toho svého a Osman-beye nabytého přesvědčení, že, jak dále vyšlo na jevo, povstaly v posádce dvě strany, z nichž jedna držela se jeho a druhá vrchního velitele, obě ale na vzájem se ochromovaly, z čehož ovšem největší zisk měli jen Rusové.

Vyzvání ruské bylo sice zápornĕ zodpovědáno a usneseno vzdorovati obléhání, leč Rusové brzy se přesvědčili, že tam ve vnitř pevnosti nepanuje přílišná důvěra a čerpali z toho ovšem zas pro sebe morální síly. Toho důkazem jim byl útěk anglických lékařů, kteří opustivše Kars chtěli se dáti k Erzerumu.

Osman-bey nemůže pochopiti, jak mohli obležení k odchodu Angličanů přivoliti, ani dobře znáti musili zlé toho morální následky, vidí však v tom nový důkaz anglické chabosti.

Dne 14. října zahájeno z 16. baterií bombardování, ale bez valného výsledku. Městu bylo sice poněkud ublíženo, ale spíše na lidských životech než na domech a budovách. Z pevnůstek jediný Hafiz byl silněji porouchán, ostatních se kule hrubě netkly. Mezitím (23. října) podnikli Turci výpad, který jim ale valně neposloužil, ano jich bylo při něm mnoho zajato. Jelikož poznána mezi nimi jízda z Bagdadu, soudili z toho Rusové na nečetný počet mužstva obležených, poněvadž by jinak nebylo jízdectva použito za posádku do pevnůstek. Proto zřízen byl zvláštní sbor, který měl za úlohu nepřítele dnem i nocí na všech stranách znepokojovati a ve strachu udržeti, aby stálým napnutím a očekáváním útoků byl při svém malém počtu tím spíše seslaben.

Služba výzvědní byla dosti špatně zařízena. Špehounů bylo sice dosti, ale neuměli nic kloudného vypátrati, ač brali hojně peněz. Nejspíše sloužili oběma stranám. Proto předvolal general Lazarev kdys jednoho z nich, kterého měl ve zvláštním podezření obojetnosti, a stavě se, jako by mu svěřoval největší tajemství, sdělil mu, že dne 8. listop. co v den jmenin velkoknížete Michala chce podniknouti útok, že do toho dne musí míti pevnost dobytou, že on tedy, chce-li oba, totiž sebe a Lazareva, udělati šťastné, potřebuje toliko do té doby provésti něco, co by útoku pomohlo ku zdaru. A skutečně, špehoun šel do Karsu a jak Lazarev očekával, oznámil jim na 8. listop. útok. Bylo tedy třeba jej podniknouti v každém případě dříve.

Se své strany pak Loris-Melikov hleděl je obelstíti svým spůsobem, že přeložil hlavní stan z Tikma do Veran-Kale a položil se tak, že čekali útok se strany severní.

Proto ale předce byli Rusové silně na váhách, mají-li se k útoku odhodlati čili nic a zejmena si připomínali, že Muravěv ztratil r. 1856 při jediném útoku 8000 m. aniž nejmenšího byl dosáhl úspěchu. Od té doby fortifikace valce se sesilovaly a jestli snad posádka r. 1877 byla, méně četná a méně bojechtivá, vyrovnalo se to úplně výhodnějším a silnějším opevněním jednotlivých tvrzí.

Co se takto v táboře ruském rozpakovali, zdálo se Osman-beyi, že nadešla jemu chvíle, kde by se své strany mohl zasáhnouti v akci a platným spůsobem přičiniti se ku šťastnému výsledku tohoto polního tažení. Věděltě dobře, že lid a většina posádky dosti by měli chuti se vzdáti, ba i Hussejn-bey že jen tak dlouho chce se držeti, pokud jeho vojenská čest toho vymáhá, jediný však velitel Hussejn-Hamy že chce vzdorovati. Že tak nečiní z vlastenectví, věděl předobře, ano mu šlo především o zodpovědnost vůči cařihradské vojenské radě; z druhé strany byl přesvědčen, že nejhorší co se mu může státi, jest dočasné vojenské zajetí, které přijmeme v některém ruském městě. Osman-bey tedy soudil, že by mohl snad jeho vzdorovitost zlomiti, kdyby zejmena poslední náhled mohl v něm zvrátiti. Napsal mu tedy list, ve kterém ho upozornil, že nevzdá li se okamžitě, nebude po pádu pevnosti považován za vojenského zajatce, nýbrž pro své bezčestné ukrutnosti okamžitě na hrdle potrestán. Ukrutníci bývají obyčejně zbabělými a proto čítal Osman-bey, že výhružkou k jeho osobě čelící zajisté dá se skloniti k jiným náhledům. Loris-Melikov s listem špiclě souhlasil a odkázal ho k vůli odeslání do pevnosti na špehouny. Z těch ale žádný nechtěl se toho odvážiti ani za 500 rublů, ani za 1000, ba ani ne za 10.000 rublů! Osman-bey si již zoufal, tu náhoda tomu chtěla, že 2. listopadu přiveden byl do tábora transport zajatců z Erzerumu. Šel se na ně podívati, zda-li by nenašel mezi nimi známého a zahlédl tu mladého 16letého žilého hocha, který si mu stěžoval, že byl v Erzerumu od Rusů chycen, jako by byl bojoval, ač prý tomu není tak a na konec naivně litoval, že jsa již tak blízko svého domova Karsu, nemůže teď se tam dostati, nýbrž bude muset podniknouti co válečný zajatec běh ví jak dalekou cestu do vnitř Ruska. Osman-beyi se zdálo, že sama prozřetelnost mu toho hocha poslala, a nabídnul mu svobodný návrat do Karsu a v případě dobytí pevnosti zaručenou svobodu, vezme-li s sebou jeho list Hussejn-Hamymu určený. Zle se to ubohému hošíkovi vyplatilo, neboť Hussejn-Hamy ho na místě ve velkém vzteku dal oběsiti, ale psaní se takto přece dostalo na místo svého určení. Nyní bylo dlužno čekati, jaký bude míti vliv.

Dne 4. listopadu o 8. hodině večer dáno znamení k útoku, který však dle původního plánu veden byl z jihovýchodní strany, a ne, jak nepřítel očekával, od severozápadu. Tmou chránění dostali se Rusové až k fortu Kanli a šťastně ho o 11. hodině dobyli. Též tvrze Hafiz i Kara-dagh padly. U Ziaretu však a, na čemž nejvíce záleželo, u Čimu byli Rusové odraženi. Později, o 12. hod. byla sice ještě tvrz Suvari dobyta, to vše ale posud málo bylo platno, ano z druhé strany ještě bylo deset téměř nedobytných pevnůstek netknutých a nezdarem u Čimu hlavní podmínka útoku, zahražení totiž vody obleženým, nebyla vyplněna.

Mezitím však potrávil Hussejn-Hamy hořkou chvíli. Ze všech stran zazníval ryk válečný a mocné "Urá" kavkazských a kozáckých pluků drtilo jeho zbabělou mysl. V domněnce, že je již zle a že nadešla chvíle, kde mu bude klásti účty ze svých ukrutenství, uzavřel spasiti se útěkem. Aby se ale vůči státní radě cařihradské přece poněkud kryl, odebral se do hlavní pevnůstky Veli-paše, dal si předvolati tam plukovníka Ibrahim-beye, syna Namyk-paše, jednoho z nejmocnějších, nejvíce vlivu požívajících hodnostářů cařihradských a nabídnul mu společný útěk. Mladík dal si říci a uchránil tak Hussejn-Hamy-pašu před vojenským soudem, jelikož, jak přirozeno, mocný Namyk-paša, jednak z vděčnosti, že mu byl zachráněn syn a jednak, že by zároveň musel svého syna dáti odsouditi, vším svým vlivem se přičinil, aby věc ututlal a zakryl.

Rozumí se, že útěk velitele nemohl dlouho zůstati tajným a opuštěná posádka opustila rovněž všecky pevnůstky a hleděla po tmě se zachrániti. Teprvé o půl 7. ráno za šera spozorovány v dáli ujíždějící tlupy a tím okamžikem věděli Rusové, že pevnost je v jich rukou.

Tak vydala osobní zbabělost velitele Hussejna-Hamy-paše pevnost Kars Rusům sama do rukou, neboť kdyby se byli Turci stáhli do desíti ještě nedobytých a také sotva dobytých pevnůstek, jest velmi pochybno, že by vůči strašným nemocem, v ruském táboře řádícím, býval vůbec dobyt, anebo aspoň ne v krátkém čase. Nesmí se zapomínati, že hlavní důležitost vzetí Karsu spočívá v tom, ne že byl vůbec dobyt, ale že se dobytí událo toho dne, neboť byla to zpráva, která měla na další průběh války rozhodný vliv.

Proto to též bylo první slovo Osmana-paše, když se o Plevně vedal: "Že jste vzali Plevno, to rozumím, ale jen to mi řekněte, jak jste mohli vzíti Kars, pevnost to prvního stupně?! No, tomu nevěřím!" A když mu na to dragoman Makiev ukázal turecké noviny, zahučel Osman paša do vousů: "Čok šej! čok šej!" (Divná to věc!) "Nár. Listy"

DOPISY.

HUMBOLDT, Neb. 8. dubna.

(Dokončení.)

Želelo se mi toho a proto více než rok nešel jsem nikam, vyhýbaje se všemu styku a zabýval jsem se přemilými mně studiemi historickými a jedinou pochoutkou mou bylo v krásné přírodě za jasné noci moudrost tvůrce obdivovati. Z tohoto zadumání vyrušen jsem byl toto jaro a na žádost mnoha vážených a vší úcty hodných spolukrajanů, uposlechl jsem a činím povinnost svou. A tak požádán jsem byl, bych mimo jiných též nahoře již jmenovaném pohřbu krajana našeho řečnil. Nenadál jsem se nikdy, že na této cestě bude uloženo mi pracovati. Avšak tím jsem sobě jist, že nikdy nezhanobím památku a posvátnou úctu, jakou chovám v prsou svých k matce Čechii Řeči mé nazvané jsou kázání a já sám kazatelem a ta horlivým. Ke každé však pravdě musí se hned přimísiti trochu lži, snad aby se pravda lépe vyjímala a proto napsalo se, že kážu o pekle a vysvětluji hrůzná muka pekelná. Na tento šprým nebudu odpovídati a to tím méně, an pisatel této lži ani na onom pohřbu nebyl. Od mítám to jednoduše s morální ošklivostí! Hlásal jsem o bohu, o nesmrtelnosti lidské, o mravném vychování dítek, poněvadž místo, čas i vzájem to vyžadovaly a pak-li někdo ani z povzdálí nemůže snésti slova bůh, já za to nemohu, dost na tom, že všichni rozvážnější počínají souhlasiti se mnou a k vůli těmto ctihodným mužům a matkám budu ještě s větší pílí pracovati dále a to slovem i perem; neboť jsem přesvědčen, že i jiní povstanou za stejným účelem a zvednou prapor pohozený a vysoko ho vztýčí na znamení, že jen pravda vždy vítězí a hlásati budou hlasem hromovým vzdor několika potřeštěnců slova Kristova: Milujme se! A že stává mužů takových počestných, o tom přesvědčují mne mimo jiných dopisy pana Kastla a zvláště nejnověji v čís. 48 Pok. Záp., ze dne 2. t. m. dopis p. J. Vyhlídala z Cedar Hill, Neb. Nebo to co mezi námi Čechy se děje, neposkytuje pohledu utěšeného, ne budí radosti a naděje, nýbrž kormoutí a přímo zdrcuje mysl každého muže rozumného a poctivého. Že se objevila různost myšlenek a náhledů nic by ještě nevadilo; vždyť není ani jinak možná, aby všichni ve všem a všude stejně na vlas smýšleli, a uznává se za pravdu, že ve slušném zápasu dobrá věc prospívá — avšak zda u nás zápasí se slušně? Bohužel, že to říci nelze — bohužel, že vyznati musíme, že u nás boj stranické dospěl k zuřivosti takové, až budí to v nás žal, úžas, ano i strach do budoucnosti, až budí to i stud, když pomníme, co as o nás soudit musí národové ostatní, kteříž si nás všímají a s nimiž pohromadě bydlíme! Je-li panování náboženství v celém světě samo sebou zlo, obávám se přec, že to, co nejhorlivěji chce u nás na místo jeho zasednouti, hrozí býti nepoměrně větším zlem, míním úplnou beznábožnost, která chvatným postupem se rozšiřujíc dlouho prodlévati nebude, odkrýti se za absolutní nevěru, bezbožství, pantheismus, neb za surový materialismus. Každý rozumný musí však nahlédnouti, že tam, kde není boha ani morálky, ani ctnosti, ani hříchu, ani práva ni bezpráví, ani cti ani hanby, že tam musí člověk zbaviti se své nejvyšší přednosti, totiž přednosti mravného povolání, že musí klesnouti na roveň ostatní dravé zvěře. A to mu to strašlivému bezbožství slouží liberalismus našich dob vědomě i nevědomě. Máteli pak národ trvati a zkvétati také tehdáž, když odejme se lidské společnosti každý mravní základ? Když chtíče a choutky sobácké budou především určovati hranice dovoleného a nedovoleného? A není náboženství každého křesťanského vyznání, nechci říci jediný, ale přece nejpřednější a nejvydatnější stráž a ochranou mravného povolání lidí? Není tudíž tam, kde se pí není pravou podporou státu a dobroditelkyní lidstva? Možná, že by mnohý měl chuť namítnouti to neb ono, avšak já již z předu mu dávám vědět, že takové laciné vtipy neuznávám hodné odpovědi a povšimnutí.

Tím končím první svůj dopis a pakli dovolí spolukrajané tyto moje v šlechetném úmyslu napsané řádky přízivě přijmou, slibuji že budu s velkou pílí dále pracovati. Budoucí můj dopis bude pojednávati o záležitosti pedagogické. Josef Růžička.

Pojištění proti škodám krupobitím.

Veřejné díkůvzdání!

PILZEN, Saunders Co., Neb. 21. dubna 1879.

My nížepodepsaní vzdáváme tímto srdečný dík Č. R. V. S. v případu krupobití, jakož i všem družstvům, za řádné obdržení podpory, která nám byla od našeho jednatele p. Jos. Kašpara vyplacena na utrpělou škodu v r. 1878. V. Čuda $ 56 20, J. Malý $ 63.40 Václav Zelenka $ 3, J. Pop $ 60, Vác. Kašpar $ 45, V. Kubík $ 3, Anton Kašpar $ 2.40, Tom. Kunci $ 1.50, Jan Gmelka $ 12 Zároveň odporučujeme rodákům, by hleděli všude, kde počet jich tomu dovoluje, nová družstva zakládat, aneb aspoň se k spolku přidati, by nemuseli nápomáhat k obohacování cizých spekulantů. Jeť nás zde dosti, bychom si vzájemné podpory skytat mohli. Na žádost všech V. Kašpar.

EXETER, Filmore Co., Neb.

V Liberty precinctu sestoupilo se družstvo pod názvem „Svoboda" a čítá 26 údů. Předseda A. Dvořák, jednatel Josef Miller, výbor Ferd Žižka

WESTON, Saunders Co., Neb. 20. dubna 1879.

I zde sestoupilo se družstvo a přijalo název "Čáslav". Pan J. Kastl co výbor se do dnešní schůze nedostavil i zvolen na místo něho p. Fr Novák.

S úctou M Ludvík, předseda.

DO SALINE CO.

Prodej školních pozemků.

Oznamuje se tímto, že v úterý dne 6. května 1879, všechny pozemky školní universitní a hospodářské koleje v Saline Co. dosud neprodané, (vyjma těch, které jsou pronajaté) nabízeny budou veřejnou dražbou a prodány nejvíce podávajícímu, v úřadovně okresního pokladníka zmíněného County. — Prodej započne o 10. hodině ráno a trvati bude dokud všechny pozemky nebudou nabídnuty Úplný popis a odhadnutá cena těchto pozemků nalezá se v písárně okresního pokladníka.

Dáno v Lincoln, Nebraska, 10. března 1879.

Z nařízení výboru pro veřejné pozemky a jmění F. M. Davis, komisař veřejných pozemků a budov.

Čenek DURAS, okresní pokladník, jednatel.

H. CLAUSSENIUS,

KONSUL

číslo 2 již. CLARK ulice. CHICAGO, ILLINOIS.

Poštovní poukázky do Čech.

Rakouska a Uher zprostředkují se až do domu.

P nemocenství zákonitě vyhotovuje a dědictví lacino vymáhá.

Generalní jednatelé Severo-Něm. Lloydu.

Přeplavní listy z Bremen do New-Yorku neb Baltimore, v nejlevnějších cenách, po nejlepších parnících.

☞ Poradu ve všech pravních záležitostech udělujte. Obraťte se na

H. CLAUSSENIUS & CO.

číslo 2 ulici Clark ulice, Chicago, Illinois.

Nápady padoucnice.

Plete Fit Powders. Jest v užívání po mnoha let s prospěchem k vyhojení padoucnice, sv. Víta tance, křečí, neuralgie nervosnosti a všech nervových neduhů. Když jej objednáte, ohlejte stránku. Zasílá se po obdržení $5 čtl. a do Kanady za $1 balníčka. Adresujte *JOHN M. PLEIS Jr.* 800 N. Third Str. Philadelphia Pa.

Vizte oznámky

všech Brownových oblíbených léků, na prodej u všech lékárníků v Omaha a Nebraska.

Dr. August Koenigs HAMBURGER

TROPFEN

proti všem

ŽALUDKOVÝM neduhům

ŽALUDKOVÝ NEDUH.

John B. Rockenfeller, El Paso, Woodford Co., Ills. — Moje manželka, která trpěla po leta žaludečním neduhem, nedávnou byla zcela uzdravena užitím hamburských kapek dra. Aug. Koniga.

ŽALUDKOVÝ ŠLEM.

36LETÝ NEDUH.

M. J. Falk, Kansas City, Mo — Uzdravily mne 36letého starce ouže úplně, ač jsem se vzdával veškeré naděje.

NEZTRAVITELNOST.

12LETÝ NEDUH.

Paní Anna W. Hohlwager, Middleton, Pa. Mohu z plna srdce říci, že děkuji bohu, že mi tímto lékem pomoženo bylo.

NECHUŤ K JÍDLU.

Peter Clemens, Little Orleans, Md. — Jsem 74 roky stár a nemohl jsem snesti žádné potravy; jsem znovu posilněn, ač jsem už vzdával se naděje.

SLABOST.

Karel Hauptman, River Point, N. J. — Uzdravily mne tak dalece, že po osmytýdní nemoci mohu si hledět opět svého obchodu.

KŘEČE.

Capt. R Baumgarten, Ashland, Ky. — Sprostí mne pokaždé křečů a slouží mi výborně k předejití jich.

KOLIKA.

Ludvig Weber, Dane Co., Wis. — Sprostily syna mého silné koliky.

PROTI VŠEM NEDUHŮM

JATER.

JATERNÍ NEDUH.

Pan Simon Schnoch, Pittsburgh, Pa. — osvědčily se co výborný prostředek proti neduhům jater.

TVRDNUTÍ JATER.

Eustuce Sauer, Uladina, Mo. — sprostily mne 7letého neduhu jaterního. Není lepšího léku.

ZIMNICE.

Christ. Schuld, Ogden, Kans. — zbavily mne silné zimnice střídavé.

ŽLUČNATÁ ZIMNICE.

Dr. Jakub Mayer, st. Louis, Mich. — účinkovaly výborně při žlučnaté zimnici.

TŘASLAVÁ ZIMNICE.

Jakub Frei, Rock Island Co., Ills. — považuji se v našem okolí za nejlepší prostředek proti třaslavé zimnici.

STŘÍDAVÁ ZIMNICE.

Pan Geo. Genny, Bethel, Mo. — Není lepšího prostředku proti střídavé zimnici.

KRVE.

SKROFULE.

Math. Hartinge, St. Rosa, Ohio. — skrofule vyhojí od kořene.

LIŠEJE.

Pan Steif, Quandago, N. Y. — Sprostily mne zlého lišeje, který po dva roky mne soužil.

OTEVŘENÉ RÁNY.

KRTIČNÉ.

Paní Elisabeth Heil, Maralhon, Wis. — Vyhojily mému synu otevřenou ránu na noze, kterou měl mnoho let.

MLÉČNÉ.

Sophie Stellmacher, Minnesota Lake, Minn. vyhojily otevřenou ránu na noze, kterou jsem 17 roků trpěla.

KREVNÉ.

Pan. C. Wolf, Trenton, N. J. — Docílily úplné vyhojení dlouholeté fistule.

BOLENÍ HLAVY.

Dr. J. C. Freestone, Hamburg, Pa. — i v těžkých pádech konají dobrou službu.

KLEPÁNÍ SRDCE.

Phil. Rost, Salemville, Wis. — Vrátily mi opět zdraví, kdežto jsem dříve dlouho klepáním srdce trpěl.

NEDUHY ŽENSKÉ.

Paní Elizabeth Wichum, Malugin Grove, Ills. Pozdravily mne úplně po třetím užívání.

Kožní nemoce.

PROTI: KOŽNÍM NEMOCÍM, VYRAŽENINÁM, PODEBRANINÁM, VŘEDŮM, FLEKŮM, BOLAVÝM OČÍM, ÚJEDI, ČERVU, STRUPŮM, RŮŽI, CHRÁSTŮM, SVRABU, ŠPATNÉ BARVĚ PLETI A JINÝM NEMOCÍM KŮŽE, MÁ UPOTŘEBENÍ KAPEK. TĚCHTO DOBRÝ ÚČINEK.

☞ Jedna lahvička skoro ve všech pádech přesvědčí každého o účinnosti tohoto léku.

Lahev Hamburských kapek

stojí 50 centů, neb pět lahví za dva dolary a jsou k dostání u všech lékárníků a obchodníků s léky.

! Výstraha !

Nežli koupíte Dra. Augusta Koeniga Hamburské rodiné léky nechte si od vašeho lékárníka ukázati podpis **A. Vogeler & Co.**, aby jste podvedeni nebyli špatnými padělanými léky.